

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

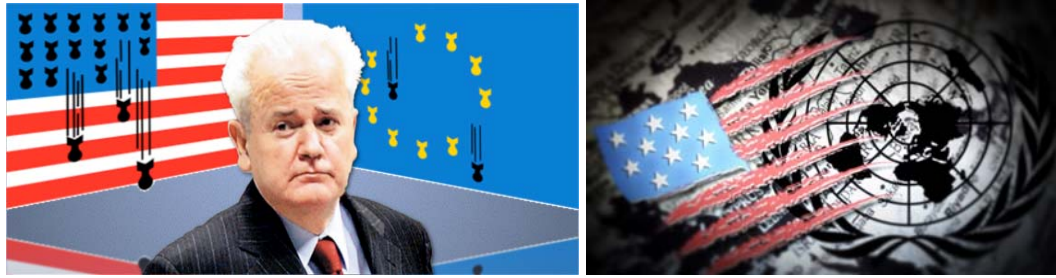
afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تفسیری از ریچل مارسدن
برگردان: م. میر فخرانی
۱۸ جون ۲۰۲۲

ژاندارم جهانی تصمیم می گیرد کی جنایتکار جنگی است.

نشانه‌های جدیدی وجود دارد مبنی بر این که تشکیلات ایالات متحده قصد دارد از فرصتی که واکنش عاطفی مردم به درگیری در اوکراین برای تسلط بر نظم جهانی خود ایجاد می‌کند، استفاده کند.

بر اساس گزارشی در نیویورک تایمز، اعضای سنای ایالات متحده یک لایحه قدیمی از سال ۱۹۹۶ را از بایگانی در آورده و احیاء کرده اند که به قوه قضائیه ایالات متحده این اختیار را می دهد تا هر شهروند غیر امریکائی را به اتهام جنایات جنگی در خارج از ایالات متحده محاکمه کند .

در حال حاضر، مشکل ایالات متحده در برخورد با جنایات جنگی این است که برای تعیین این که آیا کسی واقعاً قوانین بین‌المللی جنگ را نقض کرده است، در دادگاه کیفری بین‌المللی در لاهه باید روند قانونی لازم آن طی شده باشد. اما در واشنگتن دی سی .

آنها نه تنها قانونی تصویب کردند – قانون تهاجم لاهه – زیر پا گذارند بلکه به پنتاگون این اختیار را می دهد که هر اقدام نظامی لازم را برای آزادی شهروندان امریکائی که در مقابل این دادگاه به دلیل جنایات ادعائی یا موارد واقعی محکوم شده اند را انجام دهد.

ایالات متحده حتی به طور رسمی اقتدار این دادگاه را به رسمیت نمی شناسد .

زمانی که دادگاه کیفری بین‌المللی لاهه تحقیق در مورد اقدامات نیروهای امریکائی در افغانستان را در سال ۲۰۲۰ آغاز کرد، دونالد ترمپ، رئیس‌جمهور وقت امریکا بدون تعارف و تشریفات، تحریم‌هایی را علیه مقامات آن دادگاه اعمال کرد.

در حالی که این تحریم‌ها از آن زمان تا زمان جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده هنوز وجود داشت و اخیراً ملغی شدند، اما هیچ نشانه‌ای وجود ندارد که دولت بایدن علاقه مند باشد که به حکم دادگاه لاهه احترام بگذارد، این به این معنا است که دیوان کیفری بین‌المللی نمی‌تواند همان معیاری را که برای سایر کشورهای جهان لازم الاجراء می‌داند، برای شهروندان امریکائی هم اعمال کند.

در نمونه‌های اخیر از این نوع ریاکاری‌ها، می‌توان به نمونه پوتین اشاره کرد. مقامات واشنگتن از ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه خواسته‌اند تا در دادگاه بین‌المللی کیفری در لاهه به دلیل درگیری در اوکراین حضور به هم رساند و محاکمه شود.

در این برهه از زمان، هیچ کس واقعاً نمی‌داند که مرز بین جنایات جنگی که مطابق با «کنوانسیون‌ها» هستند و مواردی که دیگران تشخیص می‌دهند جنایات جنگی هستند کجاست.

یقیناً هیچ ادعائی حقوقی یا حتی حکمی یا حتی نتیجه‌گیری نباید بر اساس راه اندازی پروپاگاندا امکانپذیر باشد. همانطور که می‌دانیم، چرخ‌های عدالت به آرامی می‌چرخند. اما چه کسی می‌خواهد منتظر نتیجه این چرخش آهسته بماند؟

مطمئناً هیچ کس در واشنگتن! چه کسی به قوانین بین‌المللی آهسته و پیچیده نیاز دارد وقتی که می‌توانید یک روز صبح از خواب بیدار شوید و تصمیم بگیرید که اکنون خودتان دادگاه کیفری جدید هستید - به جای دادگاه لاهه؟

با توجه به پیچیدگی، طول زمان، فاصله تا صحنه جنایت، و فضای تیره و تاریک و دودزده جنگی که ابرهای مه‌آلود آن مدارک و اسناد واقعی را از دیدگان پنهان می‌دارد، آنچه این سناتورهای امریکائی پیشنهاد می‌کنند یک محاکمه نمایشی در دادگاهی با مشروعیت مشکوک است. اگر یک شهروند غیر امریکائی که مقامات امریکائی او را به جنایت جنگی متهم کرده‌اند، پا به خاک ایالات متحده بگذارند، دقیقاً او را تحت چنین روشی محاکمه خواهند کرد.

اگر می‌پرسید چه شکلی می‌تواند باشد، بهترین کار این است که از فردریک پیروچی فرانسوی، یکی از مدیران ارشد سابق شرکت چندملیتی فرانسوی آلتوم بپرسید. او در سال ۲۰۱۳ توسط اف.بی.آی در فرودگاه کندی نیویورک دستگیر شد و توسط ایالات متحده به رشوه خواری در اندونزی متهم شد و به دو سال و نیم زندان در ایالات متحده محکوم شد. پیروچی دقیقاً یک نمونه برجسته بود: یک شهروند غیر امریکائی که برای یک شرکت غیر امریکائی کار می‌کرد و در سال ۲۰۱۷ توسط دادگاه ایالات متحده در کانکتیکات به دلیل موضوعی که گفته می‌شود در ایالات متحده اتفاق نیفتاد، یعنی در اندونزی محکوم شد. اما «قانون اعمال فساد در خارج از کشور» ایالات متحده به بازوی مغرور و خودپسند دادگستری ایالات متحده اجازه می‌دهد تا هر زمان که لازم تشخیص داد وارد عمل شود.

امریکا با قدری این صلاحیت جهانی را برای خود در نظر می‌گیرد و وارد عمل می‌شود. پرونده اخیر منگ وانژو، مدیر اجرایی هواوی، دختر بنیانگذار غول مخابراتی چین، نیز نشان داد که قوه قضائیه ایالات متحده تا چه اندازه برای دفاع از مزیت‌های رقابتی اقتصاد ایالات متحده پیش خواهد رفت. این مدیر که به درخواست مقامات امریکائی توسط هم‌تایان کانادائی خود در حین توقف ترانزیت در فرودگاه بین‌المللی ونکوور دستگیر شد - که حتی در خاک امریکا هم نبود - متهم به نقض تحریم‌های امریکا علیه ایران شد. اگر او تخطی هم کرده بود اصلاً ربطی به کانادا نداشت.

پس از این که پرونده او، کشور سوم کانادا را به یک مسابقه کشتی دیپلماتیک چهار ساله با چین کشاند، در حالی که منگ در خانه خود در ونکوور در حبس خانگی بود، کانادا و چین در نهایت به توافقی دست یافتند که اجازه دهند منگ در ازای دریافت یک مبلغ توافق شده به چین سفر کند. براحتی می‌توان تصور کرد که منگ و پیروچی، که پس از

تصاحب آلستوم توسط جنرال الکتریک و پرداخت یک رکورد ۷۷۲ میلیون دالری جریمه آزاد شد، در واقع قربانی یک گروگان گیری خوش عاقبت برای تثبیت هژمونی اقتصادی امریکا شدند با حمایت کامل قوه قضائی که قرار است عدالت را برقرار کند و بی طرف باشد! خب فرق قوه قضائیه امریکا و دیگر کشورهائی که امریکا آنان را متهم به دادگستری نامستقل می کنند چیست؟

حتی مسابقات ورزشی نیز از حملات دادگاه های ایالات متحده مصون نیست. در دسمبر ۲۰۲۰، قانونگذاران ایالات متحده «قانون ضد دوپینگ رودچنکوف» را تصویب کردند، که به مقامات ایالات متحده اجازه می دهد دستگیری ورزشکاران خارجی یا حتی ربودن آنها به ایالات متحده برای متهم کردن آنها به ظن دوپینگ – حتی اگر مسابقات مربوطه در خاک ایالات متحده برگزار نشده باشد .

برای توجیه صلاحیت گسترده تر ایالات متحده در رقابت های جهانی، لایحه مجلس نمایندگان بر کمک ایالات متحده به آژانس جهانی ضد دوپینگ استناد می کند .

در واشنگتن آنها وظیفه خود را چنین تعیین کرده اند که برای کل جهان تعریف کنند که تحت رژیم تحریم های ایالات متحده چه کسی مجاز است با چه کسی تجارت کند .

چه کسانی به اتهام دوپینگ متهم و محکوم شود، چه کسانی دلیل فساد در صحنه اقتصاد جهانی تحت پیگرد قانونی قرار بگیرند .

و اکنون، به عنوان یک دستاورد بزرگ، ایالات متحده می خواهد به تنهایی تعریف کند که چه کسی می تواند جنایتکار جنگی شناخته شود؟ آیا همه کشورهای مستقل دیگر و شهروندان آنها در این سیاره واقعاً با این بی قانونی موافق هستند؟ و اگر نه، خشم و اعتراض شان کجاست؟